

- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 decyzji, w którym Komisja stwierdza, że skarżące uczestniczyły w jednolitym i ciągłym naruszeniu w sektorze podziemnych kabli elektrycznych lub podwodnych morskich kabli elektrycznych (bardzo) wysokiego napięcia, w zakresie w jakim owo ustalenie obejmuje wszystkie akcesoria odnoszące się do projektów dotyczących podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 110 kV (a nie tylko akcesoria odnoszące się do projektów dotyczących podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 220 kV);
- stwierdzenie częściowej nieważności art. 1 decyzji, w zakresie w jakim Komisja stwierdza, że uczestnictwo skarżących w naruszeniu rozpoczęło się w dniu 1 kwietnia 2000 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach niniejszej skargi skarżące zmierzają do stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C (2014) 2139 wersja ostateczna z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie AT.39610 — Kable elektryczne.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą sześć zarzutów:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu oraz dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, iż naruszenie obejmowało wszystkie projekty dotyczące podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 110 kV, podczas gdy z akt sprawy Komisji jasno wynika, że nie wszystkie projekty związane z napięciem poniżej 220 kV były objęte naruszeniem.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja nie wywiązała się ze spoczywającego na niej ciężaru dowodu, stwierdzając uczestnictwo skarżących w takim naruszeniu obejmującym wszystkie projekty dotyczące podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 110 kV.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie, stwierdzając, iż naruszenie obejmowało wszystkie akcesoria do podziemnych kabli elektrycznych związane z projektami wymagającymi podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 110 kV, podczas gdy dowody zawarte w aktach sprawy Komisji wskazują, że naruszenie obejmowało jedynie akcesoria do kabli elektrycznych związanych z projektami wymagającymi podziemnych kabli elektrycznych o minimalnym napięciu 220 kV.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo, stwierdzając, iż skarżące uczestniczyły w naruszeniu od dnia 1 kwietnia 2000 r.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja dopuściła się oczywistego błędu w ocenie i naruszyła domniemanie niewinności, przyjmując, iż uczestnictwo skarżących w naruszeniu rozpoczęło się w możliwie najwcześniejszym momencie.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że zaskarżona decyzja jest nieodstatecznie uzasadniona, wbrew wymogowi przewidzianemu w art. 296 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2014 r. – Sumitomo Electric Industries i J-Power Systems przeciwko Komisji

(Sprawa T-450/14)

(2014/C 303/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Skarżące: Sumitomo Electric Industries Ltd (Osaka, Japonia); J-Power Systems Corp. (Tokio) (przedstawiciele: M. Hansen, L. Crocco, J. Ruiz Calzado i S. Völcker, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że skarżące są odpowiedzialne za jednolite, złożone i ciągłe naruszenie obejmujące znowę między producentami europejskimi i znowę w konfiguracji A/R, lub ewentualnie – znaczne obniżenie kwoty grzywny;
- tytułem żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 8 lit. a)–c) decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała tam, że skarżące są odpowiedzialne za naruszenie w okresie od dnia 26 lipca 2006 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r.;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego – stwierdzenie nieważności art. 2 lit. m) decyzji Komisji i obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżące, zważywszy na szczególnie ograniczone uczestnictwo skarżących w okresie od dnia 26 lipca 2006 r. do dnia 10 kwietnia 2008 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji w całości, ponieważ opiera się ona w znacznym zakresie na dowodach zajętych nielegalnie w pomieszczeniach Nexans SA i Nexans France;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą cztery zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że Komisja nie wykazała jednolitego, złożonego i ciągłego naruszenia obejmującego porozumienie między azjatyckimi i europejskimi producentami przewidujące obowiązek trzymania się przez nich z dala od ich odnośnych rynków krajowych oraz porozumienie w sprawie podziału projektów w Europejskim Obszarze Gospodarczym (EOG) między europejskie przedsiębiorstwa.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja dopuściła się błędów w ustaleniach faktycznych oraz naruszyła prawo przy stosowaniu art. 101 TFUE w zakresie, w jakim nie wykazała ona w zaskarżonej decyzji w sposób wystarczający pod względem prawnym uczestnictwa skarżących w naruszeniu przez cały czas jego trwania.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że Komisja naruszyła prawo i dopuściła się błędów w ocenie przy obliczaniu grzywny nałożonej na skarżące, jako że nałożona grzywna nie odzwierciedla wagi naruszenia i szczególnie ograniczonej roli skarżących przez znaczny czas jego trwania.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych oraz prawa do obrony, ponieważ zaskarżona decyzja opiera się w przeważającym zakresie na dowodach, które Komisja nielegalnie zajęła podczas kontroli w pomieszczeniach Nexans.

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2014 r. – Fujikura przeciwko Komisji

(Sprawa T-451/14)

(2014/C 303/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Fujikura Ltd (Tokio, Japonia) (przedstawiciel: L. Gyselen, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska